

Nr. 3 nævner Tjenesteforhold i Almindelighed; vi foreslaae at indskyde „privat“ foran Tjenesteforhold. Den Interesse, der kan havees i en Sags Udfald (Nr. 4), maa være en „personlig“, for at Indsigelse skal kunne støttes paa den.

Naar Indsigelser efter denne Paragraf skulle afgjøres, bør, efter vor Mening, ikke blot Parterne, men ogsaa vedkommende Nævning høres i Anledning af dem.

Er der ikke et tilstrækkeligt Antal uforkastede Nævninger, bør efter hvad der alt tidligere er anført, det manglende Tal „tages“ („udpeges“ er neppe det rette Udtryk) af Udvalgslisten og ikke af de oprindelige Lister.

Valget af Formanden for Nævningerne (§ 182) bør formeentlig foretages under Ledelse af den først udtrukne uforkastede Nævning, og han maa vælges med absolut Stemme fleerhed, hvilket Udvalget vistnok ogsaa gaaer ud fra, men Ordet „simpel“ Stemme fleerhed kan misforstaaes.

Da en Anklages tidlige Bandel, selv om han forhen er straffedømt, ikke bør have nogen Indflydelse paa Nævningernes Erklæring, ville vi foreslaae en Tilføining til § 185, hvorefter Beviser i den Anledning ikke skulle føres, forinden Nævningerne have afgivet deres Erklæring. En Undtagelse i saa Henseende maa dog gjøres, dersom Forsvaret søger at oplyse Noget om Anklagedes tidligere gode Bandel, thi det er en Selvfølge, at Anklageren da maa kunne føre Beviis i modsat Retning.

Da Spørgsmaal til Anklagebe, om han har Noget at tilføie eller forklare, passende kunne fremsættes til ham, hvad enten han har Erindringer mod tidligere Forklaringer at fremsætte eller ikke, foreslaaes en forandret Affattelse i den Retning af § 187.

At Politiets Rapport i Reglen ikke oplæses, men at de Paagældende føres som Vidner, er vistnok ganske i sin Orden. Naar det ogsaa med Hensyn til det, der er foregaaet under Hørsundersøggelser, bestemmes, at Vedkommende, der have foretaget dem, skulle føres som Vidner, vil det dog muligt være tilstrækkeligt, at dette kun skeer, naar Anklager eller Forsvarer fordrer det; i modsat Fald maa en

slig Forretning, der er foretaget af Politiet i Vidners Dverværelse og medunderskrevet af dem, staae til Troende.

Som alt angivet, har Udvalget fastsat, at Anklageren, efterat have givet en Fremstilling af Sagen, fremsfører sine Beviser og navnlig afhører de fremstillede Vidner. Hans Tale gaaer saaledes forud for Beviisførelsen, og forinden han atter kan udtale sig faaer Anklagede Ordet. Vi finde det ganske i sin Orden, at Anklageren giver Fremstillingen af Sagen, forinden han fører sine Beviser. Det vil bidrage til, at han udtaler sig med Maadehold og Forsigtighed; at han ikke saa let søger at bortlede Opmærksomheden fra det Væsentlige og indvirke paa Nævningerne ved ubstændige Bektaligheder; thi naar han veed, at den hele Bygning, han har opført, let kan omskyrtes ved de Beviser, han selv skal føre, er Fristelsen til at forlade det rette Spor ikke stor. I mange Tilfælde vil det ogsaa være unødvendigt for Anklageren at udtale sig efter Beviisførelsen. Stundom kan det dog være baade ønskeligt for Anklageren og nyttigt for Sagen, at han kan udtale sig efter endt Beviisførelse. Dersom han har bygget paa Beviser, der vise sig upaalidelige, dersom der er fremkommet Forklaringer, han ikke ventede, dersom Punkter, som han har lagt særlig Vægt paa, staae uklare og ubeviste, medens Punkter, han ikke ventede at kunne støtte Noget paa, have faaet en væsentlig Betydning: da er det naturligt, at Anklageren maa kunne knytte Bemærkninger til det, der saaledes er fremkommet, og give eller yderligere fastholde Paasiande, i det Hele give sin Maade at tage Sagen paa en noget anden Karakter end i det indledende Foredrag. Dette vil ofte, naar denne Ret holdes inden de rette Skranke, bidrage til at klare Sagen og lette den senere Forhandling, idet Forsvareren vil kunne indrette sit Forsvar efter den forandrede Stilling, Anklageren kan finde Grund til at indtage, medens Forsvareren ellers kan føle sig opfordret til i sin Tale at imødegaae og udførligt dvæle ved Punkter, som Anklageren tidligere kan have lagt Vægt paa, men som han, idet han sit Veilighed til at udtale sig paany, muligt ganske vilde have opgivet. Vi skulle derfor stille et Endringsforslag til § 207,